

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/94/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716010316
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7716010316.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Evžena Kelija a JUDr. Anny Kohutovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. februára 2018, v trestnej veci obžalovaného Y. K., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 3. 8. 2017, sp. zn. 3T/87/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného Y. K..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 3. 8. 2017, sp. zn. 3T/87/2016 bol obžalovaný Y. K. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 28.11.2014 v obci A., okr. V. na základe zmluvy o založení zálohy na kúpu vozidla z uvedeného dňa prevzal finančnú sumu 500 Eur od poškodeného W. V., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XX, okr. V. na kúpu osobného motorového vozidla zn. Ford S-MAX za dohodnutú kúpnu cenu 6.500 Eur, následne dňa 30.11.2014 poškodený poukázal na účet Y. K. sumy 750 Eur a 1.000 Eur a dňa 4.12.2014 sumu 500 Eur, pričom zverené finančné prostriedky mali byť použité iba za účelom kúpy motorového vozidla, ktoré obžalovaný pre poškodeného nezakúpil a nedodal, a zaplatené finančné prostriedky vo výške 2.750 Eur do začatia trestného stíhania nevrátil, čím takto spôsobil poškodenému W. V. škodu.

Bol mu za to podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/150/2015 zo dňa 5. 1. 2016, právoplatnom 13. 2. 2016, kde bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný Y. K., ktoré aj písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že je toho názoru, že rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/87/2016 zo dňa 3. 8.2017 vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu, prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.), sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých

objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.) a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.).

V zmysle § 284 ods. 2 Tr. por. uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ak o to obžalovaný alebo jeho obhajca požiadajú, treba mu poskytnúť znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.

Citované ustanovenie predstavuje premietnutie práva obvineného vedieť, z čoho (akého konkrétneho skutku a akého konkrétneho trestného činu) je obvinený. Ide o neoddeliteľnú súčasť práva na obhajobu, pričom na reálnu a efektívnu obhajobu je takáto vedomosť obvineného (a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, resp. v konaní pred súdom súdu oznámiť zmenu právnej kvalifikácie alebo možnosť iného posúdenia skutku) zásadná z hľadiska spôsobu obhajoby.

V naznačenom smere totiž obžalovaný nebol po podaní obžaloby súdom upozornený na možnosť posúdenia skutku ako prečinu podvodu, čomu zodpovedala aj obhajoba obžalovaného v priebehu hlavného pojednávania, kedy sa obhajoba nezaoberala naplnením znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák..

Upozornenie na možnosť iného právneho posúdenia skutku je potrebné vnímať v širších súvislostiach než je len mechanické porovnanie trestnej sadzby podľa osobitnej časti Trestného zákona (viď znenie citovaného ustanovenia § 284 ods. 2 Tr. por. o tzv. prísnejšom posúdení), nakoľko vedomosť obžalovaného o tom, že súd mieni skutok posúdiť ako iný trestný čin považoval zákonodarca za natoľko významnú, že v prípade, keď k takémuto postupu dôjde, je súd na žiadosť obžalovaného alebo jeho obhajcu povinný poskytnúť znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.

Z uvedeného preto vyplýva, že postupom súdu, kedy obžalovaný nebol upovedomený o tom, že súd môže skutok posúdiť ako trestný čin podľa iného ustanovenia Trestného zákona došlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom a z toho dôvodu je odsudzujúci rozsudok nezákonný.

Pokiaľ ide o samotný odsudzujúci výrok, je toho názoru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, nemôže byť posúdený podľa ustanovenia § 221 Tr. zák., tzn. ako prečin podvodu, nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, žeby obžalovaný naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák..

Obžalovaný pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 8. 6. 2017 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por., že je nevinný a k veci nevypovedal. Na hlavnom pojednávaní bolo ďalej vykonané dokazovanie výsluchom poškodeného W. V. a svedkyne V. V.. Okrem uvedeného súd na hlavnom pojednávaní prečítal, resp. oboznámil podľa § 269 Tr. por. listinný materiál obsiahnutý v spise.

Podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 3 písm. a) Tr. zák. odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

Objektívnu stránku trestného činu podvodu zahŕňa konanie páchatela, ktorým uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, následne táto osoba v dôsledku svojho omylu vykoná majetkovú dispozíciu (ide o príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom), touto dispozíciou vznikne na cudzom majetku minimálne malá škoda a zároveň sa tým páchatel alebo niekto iný obohatí (následok vo forme obohatenia).

V tomto konkrétnom prípade možno z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyvodiť názor súdu prvého stupňa vo vzťahu k uvedeniu poškodeného do omylu na základe vykonaného dokazovania, ktorý však nie je argumentačne a zrozumiteľne obsiahnutý v odôvodnení rozsudku. Vymenovanie jednotlivých

dôkazov totiž nemožno považovať za právne úvahy a myšlienkové pochody, ktorými by sa súd mal spravovať pri rozhodovaní o vine obžalovaného.

Ako je to zrejmé z právneho posúdenia súdom (str. 5 napadnutého rozsudku), tento dospel na základe vykonaných dôkazov k záveru, že obžalovaný už pri podpise zmluvy s poškodeným mal v úmysle sa na škodu cudzieho majetku obohatiť. Takýto záver však z vykonaných dôkazov vyvodiť nemožno.

Súd totiž poukazuje na skutočnosť, že zmluvu poškodenému predložil obžalovaný, čo však žiadnym logickým spôsobom nedeklaruje vopred poňatý úmysel obžalovaného obohatiť sa na úkor poškodeného. Rovnako, pokiaľ súd vníma skutočnosť, že vozidlo nie je konkrétnejšie špecifikované ako indícia o úmysle obžalovaného, je potrebné si uvedomiť, že vozidlo bolo špecifikované podľa požiadaviek poškodeného a vzhľadom na skutočnosť, že takéto vozidlo malo byť predmetom vyhľadávania v zahraničí a sám poškodený bližšie požiadavky nemal, nemohlo dôjsť k úplnej špecifikácii predmetu zmluvy. Aj sám poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 8. 6. 2017 uviedol, že nemal okrem značky žiadne iné požiadavky na osobné motorové vozidlo. V tomto smere preto súd nemôže poukazovať na špecifikáciu predmetu zmluvy ako na tzv. škodiaci úmysel obžalovaného, nakoľko konkrétnejšie vymedzenie predmetu zmluvy neuviedol ani poškodený. Súd si v tomto smere vyložil vôľu zmluvných strán v neprospech obžalovaného, čím v zásade zasiahol do autonómie účastníkov súkromnoprávneho vzťahu záujemcu a sprostredkovateľa.

Žiadnym preukázaným konaním obžalovaného nedošlo k uvádzaniu poškodeného do omylu, alebo k využitiu omylu poškodeného, v dôsledku ktorého by poškodený vykonal majetkovú dispozíciu. Takéto konanie v čase pred majetkovou dispozíciou poškodeným jednoducho z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť. Záver súdu o tom, že obžalovaný nemal v úmysle vozidlo pre poškodeného obstaráť už od počiatku nemá oporu vo vykonaných dôkazoch a v tomto smere ani odôvodnenie rozsudku neuvádza, na základe akého dôkazu možno dospieť k takémuto záveru.

Z doposiaľ zisteného skutkového stavu (najmä s prihliadnutím na absenciu tzv. prvotného úmyslu škodiť - vid' napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. Zm 1551/1925, ktoré skonštatovalo, že skutková podstata trestného činu podvodu predpokladá, že páchatel už v čase istivého predstierania pojal úmysel spôsobiť inému škodu) jednoducho za aplikácie logických záverov o tom, čo je ten - ktorý dôkaz svojím obsahom spôsobilý preukázať, nemožno z irelevantných okolností (kto a akým spôsobom predložil zmluvu, nepreukázanie snahy motorové vozidlo zakúpiť, špecifikácia predmetu zmluvy a podobne) vyvodzovať značne abstraktne úmysel obžalovaného už v čase, kedy došlo k uzavretiu zmluvy, nedodať osobné motorové vozidlo poškodenému. Okrem iného unesenie dôkazného bremena a udržanie obžaloby je v každom prípade úlohou prokurátora a prípadná dôkazná núdza v prípade absencie usvedčujúcich dôkazov logicky vedie k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku súdom. Súd síce môže vykonávať dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ale v zmysle ustanovenia § 1 a § 2 ods. 18 Tr. por. je trestný proces upravený ako kontradiktórne konanie dvoch protistrán - prokurátora na jednej strane a obvineného (a jeho obhajcu) na strane druhej. Úlohou súdu ako nestranného rozhodovacieho orgánu je posúdenie týchto dôkazov a rozhodovanie sporu medzi prokurátorom, ktorý zastupuje štát a obžalovaným.

Poškodený navyše nepodnikol žiadne kroky na to, aby sa vo vzťahu k riadne uzavretej zmluve vôbec pokúsil domáhať svojich práv na súde podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom však tento postup (za obhajobou tvrdeného nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu) pri doposiaľ vykonanom dokazovaní predstavoval jedinú a zákonnú možnosť, ako sa domáhať vrátenia zloženej zálohy. Je však otázne, či by takáto žaloba bola úspešná, nakoľko podľa skutkových okolností, ktoré poškodený pri svojom výsluchu uviedol, do dnešného dňa od zmluvy neodstúpil, preto je otázka vrátenia takejto zálohy v rovine civilného sporu otáznou.

Preto za situácie, kedy obžalovanému nemožno žiadnym relevantným spôsobom pričítať naplnenie objektívnej stránky trestného činu formou uvedenia iného do omylu, resp. využitia niečieho omylu a zároveň z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplýva preukázanie subjektívnej stránky trestného činu (vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu) nie je trestné stíhanie obžalovaného a už vôbec nie jeho uznanie za vinného zákonným postupom, najmä s poukazom na zásadu ultima ratio, v zmysle ktorej primeranú argumentáciu možno bežne sledovať v rozhodnutiach súdov v Slovenskej republike, konkrétne napr. právna veta z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5To/22/2012,

podľa ktorej „pri rozhodovaní nemôžu súdy prehliadať tú skutočnosť, že možnosť využiť trestnoprávny prostriedok ochrany nesmie byť natoľko jednoduchá a bežná, aby pre oprávnené subjekty bolo najvýhodnejšie celkom rezignovať na aktívnu ochranu ich práv a záujmov v takej miere, ktorú od nich treba rozumne vyžadovať. Takýto stav by totiž odporoval zásade ultima ratio (krajný prostriedok), ale aj zásade vigilanti bus iura (právo pomáha ostražitým, bdelym).“

V tomto prípade totiž nie sú naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a preto nemôže konanie obžalovaného podľa skutkovej vety v obžalobe a odsudzujúcom rozsudku zakladať jeho trestnoprávnu zodpovednosť v zmysle iného než civilného konania a to s poukazom na vyššie pertraktovanú zásadu ultima ratio.

Procesná situácia, kedy nie je možné vykonaným dokazovaním preukázať subjektívnu stránku trestného činu vo forme zavinenia, musí zákonne vyústiť do oslobodenia obžalovaného v zmysle ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por..

Škoda spôsobená poškodenému musí byť (ako každý znak skutkovej podstaty trestného činu) pokrytá zavinením páchatel'a. Úmyselné zavinenie páchatel'a sa totiž musí vzťahovať na všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a v prípade, že sa úmysel vzťahuje len na niektoré z nich (napr. uvádzanie iného do omylu), kým na iné sa vzťahuje zavinenie len z nedbanlivosti (napr. prípadné spôsobenie škody a obohatenie páchatel'a alebo niekoho iného), nemôže ísť o spáchanie trestného činu podvodu.

Ťažisko zdôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý je v podstate uvedený na strane 5 a 6 rozsudku, totiž operuje s teoretickými konštrukciami, bez odstránenia rozporov medzi výpoveďami poškodeného W. V. a svedkyne V. V. a listinnými dôkazmi, favorizuje poškodeného a svedkyňu, ktorí síce „usvedčujú“ obžalovaného, ale pri dôkladnej analýze ich výpovedí je zrejmé, že tieto výpovede žiadnym spôsobom nemôžu preukázať naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nie je založený na takých dôkazoch, na ktorých je možné jednoznačne postaviť záver o vine.

Podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Objektívnu stránku trestného činu podvodu predstavuje také konanie páchatel'a, ktorým uvádza iného do omylu, pričom páchatel' už v čase, kedy predstieraním niečoho navodzuje alebo využíva omyl poškodeného, má v úmysle spôsobiť inému škodu. Aplikujúc túto argumentáciu na konkrétny prípad pre uznanie viny by v tomto prípade muselo byť obžalovanému jednoznačne preukázané, že v čase, kedy uvádzal poškodeného W. V. do omylu (akým spôsobom a ohľadne akej okolnosti???) mal v úmysle spôsobiť škodu (akú konkrétnu škodu???) a obohatiť sa. Z akého, na hlavnom pojednávaní (príp. v prípravnom konaní) vykonaného dôkazu takýto zámer obžalovaného škodiť vyplýva?

Citovaná skutková podstata trestného činu podvodu predpokladá, že páchatel' už v čase listivého predstierania pojal úmysel spôsobiť inému škodu. Takéto okolnosti však musia byť bez akýchkoľvek pochyb zistené vykonaným dokazovaním a nemôžu byť len predpokladané alebo abstraktne vyvodzované. Dôkazy, ktoré by svedčili o úmysle obžalovaného spôsobiť uvádzaním poškodeného do omylu škodu a seba alebo iného obohatiť, neboli v tomto konaní bezpečne zistené, resp. neboli zabezpečené také dôkazy, na základe ktorých by bolo možno logickou úvahou k takému záveru dospieť.

Súd preto pri vyhodnotení dôkazov a za situácie, kedy obžalovaného žiadny dôkaz neusvedčuje z primárneho úmyslu škodiť, nemôže len z výpovede poškodeného a svedkyne a vyhodnotenia predložených listinných materiálov usudzovať na prvotný úmysel obžalovaného sa na škodu poškodeného obohatiť. V každom prípade je zrejmé, že v priebehu hlavného pojednávania boli vykonané dôkazy, ktorých dôkazný obsah je protirečivý a ide o pochybnosti, pri existencii ktorých má súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo.

Pre uznanie obžalovaného za vinného z trestného činu podvodu nie sú preukázané základné podmienky, spočívajúce v naplnení objektívnej stránky, ktorou je uvádzanie poškodeného do omylu. Zároveň však je

nevyhnutné dôsledne zisťovať a dokazovať úmyselné zavinenie vo vzťahu ku všetkým znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pretože je možné, že samotné konanie páchatel'a bude pokryté úmyselným zavinením, no samotné spôsobenie následku bude už pokryté len nedbanlivostným zavinením. Vzhľadom na skutočnosť, že je nevyhnutné, aby úmyselné konanie páchatel'a zahŕňalo aj spôsobenie škody na cudzom majetku, je nepreukázanie úmyslu (v čase podvodného konania) vylučujúcim faktorom úvahy o spáchaní trestného činu podvodu.

V konečnom dôsledku možno ustáliť (a tento záver zhodne podporuje judikatúra súdov), že ak obvinený nekonal v čase uvádzania do omylu v úmysle spôsobiť oklamanému alebo inej osobe škodu, nejde o trestný čin podvodu.

Majetková dispozícia poškodeného by v súlade s konštrukciou trestného činu podvodu mala byť vykonaná na základe určitých, páchatel'om predstieraných okolností, ktoré nie sú pravdivé. Preto, ak mal uvádzať obžalovaný poškodeného do omylu ešte pred vykonaním majetkovej dispozície, musí mať súd za ustálené, akým spôsobom takéto uvedenie do omylu obžalovaný vykonal. Obžalovaný totiž poškodenému nepredkladal pred majetkovou dispozíciou žiadne dokumenty, nevykonával žiadne nepravdivé prehlásenia a skutočnosti, ktoré nastali až po majetkovej dispozícii poškodeným, nemajú pre vyššie uvádzaný primárny úmysel spôsobiť poškodenému škodu význam. Zjednodušene povedané, skutočnosti, ktoré nastali po majetkovej dispozícii poškodeného, nemôžu odôvodniť alebo preukázať uvádzanie poškodeného do omylu obžalovaným.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd z dôvodov podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. v intenciách § 321 ods. 1 v spojení s § 322 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal okresný súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, vrátane obhajobných tvrdení obžalovaného.

Okresný súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a predpísaným spôsobom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. dostatočne vyložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a dôsledne sa zaoberal aj obhajobou obžalovaného Y. K..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania, a to z výpovede obžalovaného Y. K., poškodeného W. V., svedkyne V. V., ako aj ďalších listinných dôkazov, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu.

Pokiaľ ide o obranu obžalovaného Y. K., krajský súd uvádza, že túto považuje vzhľadom na vykonané dokazovanie, v zmysle ktorého bol obžalovaný usvedčený zo žalovaného skutku vyššie uvedenými dôkazmi, za vyvrátenú. Krajský súd si v plnej miere osvojil názor okresného súdu, že obrana obžalovaného je účelová v snahe vyhnúť sa trestnému stíhaniu, resp. trestu.

Za danej dôkaznej situácie sa preto krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, ak obhajobe obžalovaného neuveril, keďže vykonanými dôkazmi bola jeho vina preukázaná.

Prvostupňový súd v skutkovej vete výroku svojho rozsudku ohraničil a konkretizoval trestný skutok, ktorý je vyjadrením zisteného skutkového stavu.

V súlade so zákonom tento skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Preukázanie subjektívnej stránky trestného činu vyplýva z celkového konania obvineného, kde okrem dvoch mailov s ponukami áut nevykonal žiadne reálne kroky na obstaranie vozidla a nemal ani úmysel tieto peniaze použiť na kúpu vozidla. Rovnako aj pri rozhodovaní o treste obžalovaného okresný súd náležitým spôsobom prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mali vplyv na určenie jeho druhu a výmery.

Súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/150/2015 zo dňa 5. 1. 2016, právoplatnom 13. 2. 2016, kde bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov aj podľa krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukladanie trestu uvedeným v § 34 ods. 1 Tr. zák. a § 34 ods. 4 Tr. zák.

Obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obžalovaného Y. K. dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený iba takým druhom a výmerou trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Uloženie trestu okresný súd aj vecne správne a zákonne odôvodnil.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu si krajský súd závery vyjadrené v napadnutom rozsudku osvojil v celom rozsahu, v podrobnostiach na ne poukazuje, a preto odvolanie obžalovaného Y. K. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.